

Johan Philipsen (V):

Jeg hører altid med megen interesse på, hvad de høje socialdemokratiske ordførere siger, herunder deres påvisning af det væsentlige og vigtige i dette land af at være demokratisk. Deri kan vi ikke være uenige. Men må jeg i al stilfærdighed gøre opmærksom på, at dette problem unægtelig har en side, der vender ud imod de personer, som man tvinger til at bidrage til bestemte politiske partier, fordi de er nødt til at være medlemmer af disse organisationer for at beholde deres arbejde. Det giver unægtelig disse ting et lidt andet perspektiv.

Jeg skal i øvrigt nøjes med at henvise til, hvad hr. Brøndsted på venstres vegne sagde sidste år den 11. maj 1976. Det findes i Folketingstidende sp. 9518-9519.

Må jeg i øvrigt føje til, at det udvalgsarbejde, der var sidste år, standsede jo, fordi det viste sig at være vanskeligt at finde en fornuftig afvejning af de to synspunkter, der er i denne sag: hensynet til ikke at tvinge enkeltpersoner til at bidrage til politiske partier, de er imod, og så det modstående hensyn til, at organisationer selvfølgelig skal have ret og pligt til at informere deres medlemmer. Venstre har nu som før et ønske om, at vi engang får en fornuftig løsning af dette spørgsmål.

Ninn-Hansen (KF):

Vi har jo diskuteret denne sag mange gange, og forslagsstillerne har forsøgt ved afstemning at få forslaget igennem, men det lykkedes ikke. De indvendinger, jeg tidligere har fremsat imod forslaget, kan jeg henvise til. Jeg må tilføje, at hvis man vil sikre organisationsfriheden her i landet, så opfylder dette lovforslag ikke formålet. Jeg henviser til det forslag, som det konservative folkeparti og kristeligt folkeparti sammen har fremsat tidligere. Det vil vi gerne overveje, og vi håber på at få andre inddraget i løsninger af den art, så vi sikrer, at alle, hvad enten de er ansat i privat virksomhed eller offentligt ansatte, har organisationsfrihed. I forhold til dette er et forslag som det foreliggende en biting, og vi kan ikke se, at der er nogen begrundelse for at gennemføre det. Tværtimod synes vi, at dets gennemførelse ville kunne bevirke et angreb på den ret, man må have i en organisation til at udgive et blad, hvis man ønsker det.

Lindinger (CD):

Selv om CD havde kunnet se med sympati

på baggrunden for fremskridtspartiets forslag, må man se i øjnene, at der naturligvis er juridisk baggrund for højesterets dom af 28. november 1966 i sagen mellem chaufførernes fagforening og et medlem. Dette medlem fik ikke medhold i sin påstand om ikke at skulle betale bidrag til politiske formål gennem sit fagforeningskontingent, og det vil nok være så godt som umuligt at ændre på denne tingenes tilstand. Fagforeninger og arbejdsgiverforeninger er givetvis i mangfoldige tilfælde ude for at yde politiske tilskud af den ene eller den anden art, uden at der er fuld opbakning hertil fra medlemmernes side. På disse foreningers generalforsamlinger kan man imidlertid tage dette spørgsmål op; her i folketinget hører det ikke hjemme.

CD kan derfor ikke medvirke til dette forslags gennemførelse.

Bjørn Poulsen (SF):

Dette forslag er jo ikke noget nyt forslag. Folketinget har set det før, og det er ikke ligefrem blevet bedre af at blive genfremsat. Det må være op til enhver organisation, det være sig en fagforening eller en arbejdsgiverforening, efter en demokratisk beslutningsproces at bruge sine penge til de formål, som de synes pengene skal bruges til. Jeg kan ikke se, folketinget har noget som helst med dette at gøre.

Hvis der endelig skulle lovgives på dette område, så skulle det være om offentliggørelse af regnskaber, så man kunne se, hvorfra pengene kom. Det kunne måske være en idé. Så var der måske nogle af alle de myter, der er omkring disse meget, meget store beløb, der gives, som kunne blive slået i jorden.

Det er en gammel regel, at vil man ændre på noget, som foregår inden for en forening, så møder man op på en generalforsamling og prøver at ændre det, og jeg vil henstille til fremskridtspartiet, at man siger til sine faglige folk, at de må møde op og ændre det. Det har de ikke kunnet indtil nu, og det kommer vist heller ikke til at ske, så længe der er noget, der hedder fagforeninger i dette land.

Vi må afvise forslaget. Vi mener, det overhovedet ikke hører hjemme her, at folketinget skal trække sådan en løsning ned over ørerne på det meget, meget store flertal, som trods alt har bevilget disse penge, enten via kongres- eller generalforsamlingsbeslutninger.